

Chương 8

Bí Mật Tình Nhân Tiên

Triển Mộng Bạch long trọng cam kết:

- Từ nay, tại hạ cải hoá, tự tận bỏ hẳn cái tánh hồ đồ, nhất nhất thận trọng trong việc nhỏ cũng như việc lớn, xem mạng sống của mình là quý!

Lão tăng nhếch một nụ cười thỏa mãn:

- Bần tăng biết những gì, đều tiết lộ trọn vẹn với công tử nhưng còn hai điều muốn thỉnh cầu.

Triển Mộng Bạch hỏi gấp:

- Việc gì? Đại sư cứ nói.

Lão tăng ngẩng mặt nhìn lên bên trên miệng hố, mơ màng một lúc đoạn từ từ tiếp:

- Đến Kim Sơn Tự rồi Triển công tử làm sao thanh minh sự việc giải oan cho bần tăng!

Được như thế, bần tăng sẽ cười nơi Tây thổ mà ghi ân công tử thiên thu!

Triển Mộng Bạch khẳng khái:

- Cái đó là điều dĩ nhiên, dù đại sư không ủy thác, tại hạ cũng phải và làm đúng tất cả mọi việc. Dù gian khổ, dù khó khăn tại hạ cũng phải làm, đại sư cứ phân phó.

Đôi mắt của nhà sư chợt ngời tinh quang sáng rực, tia mắt chiếu thẳng vào mặt Triển Mộng Bạch, đoạn lão rõ ràng buông từng tiếng:

- Giết xong kẻ xuống đây, công tử lập tức giết luôn bần tăng!

Triển Mộng Bạch giật bắn mình kêu lên thất thanh:

- Đại sư.. đại sư ... tại sao ...

Lão tăng nở một nụ cười thảm:

- Thế công tử muốn cho bần tăng chịu khổ như vậy suốt đời ư?

Triển Mộng Bạch khi nào có cái ý ác độc như thế? Chàng cao giọng cãi:

- Đại sư chỉ nghĩ đến chỗ ngắn, mà không nghĩ đến chỗ dài, làm gì tại hạ muốn cái việc tàn nhẫn đó chứ? Chỉ cần tại hạ còn sống sót mà thoát ly Luyện Hồn Đầm này thôi, ra đến bên ngoài rồi bằng mọi phương tiện, bất chấp tử sanh, tại hạ sẽ đưa đại sư ra luôn, nhất định không để đại sư ở tại đây lâu hơn một phút giây nào?

Lão tăng lại cười thảm, thốt:

- Công tử hãy nhìn lại bần tăng một lượt rồi sẽ nói những lời nghiêm chỉnh hơn! Với hình hài này, ra khỏi Luyện Hồn Đầm rồi liệu bần tăng sẽ sống được bao lâu nữa chứ?

Sự thực hiển nhiên quá rồi.

Giờ đây, lão tăng còn gì? Nửa phần dưới đã nát da, rửa thịt, trơ trọi hai ống xương chân, nửa phần trên, da thì còn xương thì còn nhưng thịt còn đâu?

Triển Mộng Bạch ngẩng đầu lên:

- Nhưng đại sư ...

Lão tăng cười thành tiếng:

- Chết tại đây, không phải là sự oan uổng cho bản tăng đâu. Bởi từ ngàn xưa, từ cái lúc đã có địa phương này thì cũng có biết bao nhiêu người tài giỏi hơn bản tăng chết tại đây, công tử cứ nhìn những bút tích nơi khối đá kia là rõ. Người tầm thường như bản tăng có chết cũng chẳng phải là điều đáng kể.

Triển Mộng Bạch nhìn xuống tảng đá ngay.

Tảng đá nghìn đời, nước đầm cũng nghìn đời, nước lên nước xuống qua bao vạn lần, mài dũa mặt đá phẳng lì, nếu chẳng có chút rêu xanh và bùn xám lợp một lượt mỏng bên ngoài, hẳn là nó phải bóng láng lắm.

Tuy nhiên, những nét chữ được khắc ghi trên đó, vẫn rành rành mường tượng mỗi ngày nào đây, người ta chạm trở để giết thời gian để lưu lại những kỷ niệm bi đát.

Những nét chữ còn rành rành được ghi khắc rất sâu vào lòng đá.

Vừa lúc đó, có tiếng động vang lên bên trên.

Triển Mộng Bạch biến sắc:

- Có lẽ đã đến rồi!

Đến, là tên thuộc hạ của chủ nhân Tình Nhân Tiên, ở nơi cái động bên trên lưng chừng vách hố, như lão tăng đã nói.

Lão tăng khẩn trương:

- Công tử gấp trảm mình dưới nước đi, khi nào nghe tiếng thùng khua nước là lập tức trồi lên, hạ sát ngay!

Triển Mộng Bạch không đợi giục, cấp tốc tuột mình từ tảng đá xuống nước.

Chàng dầm sâu mình khỏi mặt nước, với võ công của chàng hiện tại, chàng có thể nín thở trong nước độ nửa ngày.

Chàng liền mở mắt ra, đôi mắt nghe đau nhói lên, chàng chịu xốn một chút cho quen, rồi bắt đầu nhìn.

Thoạt đầu, chàng chỉ thấy lơ mờ thôi, mấy phút sau, chàng mới bắt đầu nhận thức sự vật dưới đầm.

Cảnh vật vô cùng lạ mắt, những gì chàng thấy được gọi là kỳ quan.

Bốn phía đều có đá, nhô cao nhô thấp bất đồng, trên đá có loại thủy lao, dài và nhỏ như tóc, mọc loạn, nhiều thứ cá lạ lượn theo những bụi cỏ đó.

Cá hình dạng quái dị, lại không loại nào giống loại nào, có thứ nhọn hoặc như mũi dùi, có thứ tròn và dài như chiếc cần, có thứ dẹp và tròn như chiếc bánh, loại nào cũng ánh chớp nhiều màu trông rất xinh đẹp.

Theo sau những con cá đó, có những con rắn cũng có hình dạng quái dị, hiển nhiên là những thứ rắn độc.

Những con rắn lao mình vun vút, nhanh hơn mũi tên, khác hơn các loại cá, chúng thấy người là phóng thẳng đến người.

Triển Mộng Bạch vô cùng kinh hãi, toan né tránh qua một bên nhưng rấn đến cách chàng độ nửa thước, bất thành linh quay đầu trở lại, vọt đi nơi khác ngay.

Cuối cùng cá cũng biến mất mà rấn cũng chẳng còn một con nào quanh chàng.

Triển Mộng Bạch từ từ bước tới, nhìn tả, nhìn hữu, quan sát từng sự vật như một long thần tuần thám đáy biển.

Chàng thấy nơi này một thanh đao, nơi kia một thanh kiếm, thỉnh thoảng có một bộ xương người.

Có lẽ những người này vừa xuống đây là chết ngay, hoặc vì khí lạnh của nước đầm, hoặc vì rấn độc, chết mà không kịp lưu lại một vài ý nghĩ như những người khác đồng cảnh ngộ.

Những ai có khắc ghi sự tích nơi tảng đá còn cho biết tên họ chứ những người bên dưới đáy đầm này là những kẻ bất hạnh nhất trần đời, chết đi mà thành những oan hồn vô danh, chết đi mà trầm cái oan tình nơi lòng đầm lạnh.

Vừa miên man nghĩ ngợi bỗng Triển Mộng Bạch phát hiện ra một sự lạ.

Nơi một mô đá phía tả, một thanh kiếm bằng sắt cắm dính vào đó, những thanh đao kiếm khác thì rơi cả xuống nước, chỉ có thanh kiếm này thì còn lại trên mô đá, kiếm lại lún sâu vào đá hơn phân nửa.

Triển Mộng Bạch động tính hiếu kỳ, bước đến gần quan sát.

Chợt chàng cầm thanh kiếm lên, ánh kiếm chớp ngời lạnh lẽo.

Triển Mộng Bạch quét thanh kiếm nửa vòng ngay vào hòn đá.

Kiếm quét tới đâu, đá nứt ra làm đôi tới đó, bất giác Triển Mộng Bạch kêu thầm:

- Đúng là một thanh kiếm báu!

Cầm thanh kiếm trong tay, chàng cảm thấy bước chân bắt đầu nặng hơn trước nhiều.

Đang định tiến tới, làm cuộc quan sát toàn diện đáy đầm, bỗng Triển Mộng Bạch nghe tiếng động trong nước.

Chàng giật mình nghĩ:

- Phút giây quyết định đã đến!

Vươn thẳng hai tay, xuôi chân, nhắm hướng tảng đá chàng vọt mình lên.

Chàng hết sức dè dặt, nếu sơ ý một chút là dịp may muôn thuở cầm như bỏ mất, và vĩnh viễn chàng phải ở lại đây, để chết dần, chết mòn về tay Tình Nhân Tiên.

Do đó chàng không lên thẳng tại chỗ muốn mà lại trôi đầu nhẹ ở nơi khác, vừa đủ đôi mắt khỏi mặt nước rồi nhìn.

Một đường giây rất dài từ lưng chừng vách hố thông xuống tảng đá, nơi đầu dưới, có cột một cái giỏ.

Bên cạnh lão tăng có thêm một người.

Người đó vận y phục như lão tăng mô tả, chân mang giày nhẹ, tay bao da cá sấu, trùm kín, lại có nón sụp vành.

Hắn đang cầm đôi thùng, và lúc Triển Mộng Bạch trôi lên, hắn đang nói với lão tăng:

- Những lời tốt đẹp ta đã nói với người rồi, tại sao người không thức thời chẳng cung khai cho chúng ta biết? Ngoan cố chỉ thiệt thân, chứ có ích lợi chi cho người đâu?

Lão tăng hừ mũi một tiếng, không đáp.

Gã áo đen cười lạnh tiếp:

- Quạt cường mà làm gì? Trong thời gian qua người có làm gì được đâu?

Thừa lúc hấn quay mình đối diện với lão tăng, nói năng với lão tăng, Triển Mộng Bạch nhẹ nhàng lợi đến sau lưng hấn, rồi bất thành linh từ dưới nước vọt mình lên, đồng thời vung kiếm, chém vào hấn.

Nằm mộng, hấn cũng chẳng tưởng là ở dưới nước lại có một người, dĩ nhiên hấn không hề hay biết người vừa xuất hiện phía sau lưng hấn.

Kiểm phớt qua cổ hấn.

Đá còn bị kiếm chẻ làm đôi dễ dàng huống chi chiếc cổ con người? Đầu hấn rơi xuống, có lẽ hấn cũng chưa hay biết là mình đã chết.

Triển Mộng Bạch có thân pháp quá nhanh, chém đứt đầu gã áo đen rồi giắt kiếm vào hông, một tay chụp đường giây cột đôi thùng, tay kia ôm xác chết của hấn.

Máu phún ra như vòi, còn chiếc đầu rơi ngay xuống nước.

Đến lão tăng đã biết rõ là sự việc như vậy xảy ra, song lão vẫn kinh hãi như thường, bởi lão không tưởng là Triển Mộng Bạch hành động quá nhanh đến mức độ đó!

Lão thở dài, buột miệng than:

- Thân pháp tuyệt diệu! Thanh kiếm cũng sắc bén vô cùng!

Chừng như lão nhớ ra một việc gì, vội tiếp:

- Làm sao công tử có thanh kiếm đó?

Triển Mộng Bạch rút kiếm đặt xuống mặt đá, đặt luôn chiếc giỏ bên cạnh đoạn cỏi y phục của đại hấn, đáp:

- Tại hạ nhặt được dưới đầm.

Lão tăng kêu lên:

- Thanh kiếm đó ...

Triển Mộng Bạch hỏi chận:

- Đại sư biết lai lịch của nó chứ?

Lão gật gù:

- Đúng là thần kiếm của kỳ nhân thất chỉ tiên.

Bỗng chiếc trụ thập tự trồng ngay trên tảng đá, lão tăng bị cột khá cao chẳng hiểu sao lại đứt ngang.

Giây lát rồi, lão tăng nằm trọn vẹn trong tay Triển Mộng Bạch, người nhìn ra như chẳng còn xương sống, khí lực chỉ còn nhẹ như đường tơ nhện.

Lão tăng trừng mắt, hỏi:

- Công tử muốn gì? Tại sao chưa giết chết bản tăng?

Triển Mộng Bạch vừa đau vừa thương cho lão vô cùng.

Chàng dịu giọng an ủi:

- Đại sư thọ thương, nhưng chỉ là ngoại thương, nếu tìm được thứ thuốc sanh da, sanh thịt thì cầm chắc là đại sư phục hồi công lực nhanh chóng!

Lão tăng nổi giận:

- Công tử định lừa bần tăng phải không? Dù cho thiên tiên hạ phàm, cũng chẳng trả lại được cho bần tăng cái hình hài ngày trước, công tử ... tại sao công tử chưa động thủ?

Tuy biết là không hy vọng mấy may lão tăng được phục hồi nguyên trạng, tuy nhận thức rằng lão ta chết đi là dễ chịu hơn sống, song làm sao Triển Mộng Bạch nỡ xuống tay chứ, dù xuống tay giết lão là giải thoát cho lão mọi niềm đau, đau thể xác, đau tinh thần.

Chàng đặt lão tăng đang không ngừng van cầu xuống giở. Sau khi van cầu không hiệu quả, lão tăng lại mắng Triển Mộng Bạch không tiếc lời, chàng cứ lờ đi, như không nghe thấy gì.

Bỗng lão tăng kêu lên:

- Hẹn gặp lại nhau!

Âm thanh ngọt ngào chừng như có vật gì trong miệng hăm bứt tiếng nói.

Triển Mộng Bạch kinh hãi, cúi mình nhìn lão, thấy lão nghiêng đầu cho miệng sát mũi kiếm, lão cắn cứng mũi kiếm, dùng tàn lực ấn đầu tới, cho mũi kiếm xóc sâu vào.

Lão tăng chỉ nhích khe chiếc đầu tới, mũi kiếm xuyên thủng dọc trở ra sau.

Triển Mộng Bạch dù nhanh tay như điện chớp cũng chẳng làm sao cứu lão kịp.

Chàng vừa biến sắc mặt, chưa kịp can thiệp, lão tăng đã tắt thở.

Lòng như dao cắt, Triển Mộng Bạch không đành được giơng lệ thảm trào dâng!

Đứng lặng người tại chỗ cứ khóc, khóc một lúc lâu, lấy chiếc áo của chàng bao bọc thi hài của Lão tăng, Triển Mộng Bạch van vái:

- Đại sư yên lòng về nơi Tây cảnh, Triển Mộng Bạch này tự thề sẽ báo thù cho đại sư!

Bỗng, có tiếng lục lạc khua vang, từ phía sau lưng chàng vọng tới.

Triển Mộng Bạch kinh hãi, vội quay mình lại.

Thì ra nơi chiếc giỏ ở đầu giây có cột hai chiếc lục lạc, chính hai chiếc lục lạc đó khua động.

Có lẽ người bên trên lưng chừng vách thúc giục gã xuống đây mau mau trở lên.

Không chậm trễ, bởi sợ chiếc giỏ sẽ bị kéo lên quá cao, chàng không làm sao chụp kịp, để mặc lão tăng nằm đó, chàng nhảy vào chiếc giỏ.

Chàng cứ tưởng là mình đang vùn, giá vụ mà lên, chung quanh toàn là sương mờ, chàng không trông thấy gì rõ rệt.

Nhìn lên trên, qua hai mảnh thủy tinh, chàng chẳng thấy chi, nhìn trở xuống, thi hài của lão tăng đã bị sương mờ che khuất tầm mắt.

Không còn thấy xác lão tăng, chàng biết là mình đã lên khá cao rồi.

Lão tăng chết! Một cái chết oai hùng, chết cho chính nghĩa, chết để đánh đổi một bí mật.

Và cái bí mật đó sẽ cứu vãn kiếp vận của võ lâm khỏi vòng tiêu diệt.

Triển Mộng Bạch vừa ngậm ngùi vừa uất hận.

Chiếc giỏ cứ lên, từ từ lên, Triển Mộng Bạch ước độ có hơn mấy mươi trượng rồi.

Bỗng, từ nơi vách núi, lộ ra một ngọn câu liêm thương, loại rất dài, câu liêm móc vào giỏ, kéo giỏ sát vách, chừng như đi luôn vào động.

Đúng vậy, Triển Mộng Bạch đã nhận ra cái động nơi vách đá, trong động có một bàn xây, chính bàn xây là một động cơ thông và kéo giỏ.

Hai đại hán vận y phục như y phục trên mình chàng, đầu đội loại nón gỗ dó, đứng hai bên bàn xây, vận chuyển nó.

Một tên hỏi:

- Bên dưới có gì ngoạn mục mà người ở lý, chẳng chịu trở lên?

Tên thứ hai tỏ giọng oán:

- Sao người nặng quá vậy?

Triển Mộng Bạch đã hiểu, sở dĩ chúng nghe nặng hơn các lần trước là vì hiện tại trong chiếc giỏ có thêm thanh kiếm của chàng.

Thanh kiếm đó có một trọng lượng mà chẳng khách giang hồ nào tưởng tượng nổi!

Chàng dù không dám đối đáp, mặc dù cả hai đã bắt chuyện rồi!

Còn ngồi trong giỏ mà bị chúng phát hiện qua âm thanh lạ, thì có nước chết với chúng.

Khóa bàn xây rồi, hai đại hán bỏ mặt Triển Mộng Bạch tại đó, quay mình bỏ đi.

Lòng động trong rất hẹp, chỉ vừa đủ cho một người bước đi thôi.

Triển Mộng Bạch lặng lẽ theo phía sau bọn chúng.

Ba người đi theo con đường hẹp khoảng hơn trăm trượng.

Chàng ngẩng mặt nhìn ra, thấy con đường hang hẹp đến lúc đó mở rộng. Trước mặt là một cửa động, rộng độ năm thước, cửa đằng đông, được trau dồi bóng láng, đồng ánh lên, màu sáng vàng chớp chớp.

Tên đi đầu bước tới cạnh cửa, lấy độ năm thước, cửa đằng đông, lấy tay ấn vào con mắt hình một con thú bên trên.

Cánh cửa nhẹ nhàng mở ra, không một tiếng động.

Đến nơi rồi, hai tên này chẳng những không nói năng gì mà bước đi cũng nhẹ nhàng rón rén, chậm chạp.

Bên trong cửa, tĩnh mịch đến lạnh lùng.

Một ánh sáng từ bên trong le lói chiếu ra.

Triển Mộng Bạch biết là giờ quyết định của chàng đã đến rồi, bước qua ngưỡng cửa này là bước vào vòng, hoặc sanh mà về dương thế, hoặc từ nay vĩnh viễn ra đi.

Điều mà chắc chắn là chàng đã ở trong tay địch, tùy thời, tùy khắc, chàng bóp chắc bàn tay, nếu chàng bất tài, thì chàng bỏ mạng.

Tên đi đầu với tay lên, ấn vào một nút cơ quan, cánh cửa mở ra đóng lại liền.

Phần tử trong tối ra sáng, phần có nhiều sự vật hiện đột ngột trước mắt, Triển Mộng Bạch như hoang mang, không kịp nhận định rõ ràng nơi đây là đâu.

Phải mất độ mấy phút sau, chàng mới nhận thức được lòng động khá rộng, tung hoành độ hai mươi trượng tròn, chung quanh có hơn mấy mươi vọng cửa nhỏ.

Những vọng cửa đó, từ ba thước trở lại, cửa vẫn bằng đồng xanh, nơi cửa có khắc hình nhiều loại côn trùng, mỗi cửa là một loại cũng có cửa mang hình dã thú.

Triển Mộng Bạch nghĩ đây là trụ sở của các đồ đảng.

Mọi vách có rất nhiều đèn treo, to nhỏ bất đồng, tất cả đều được đốt lên, chừng như đốt mãi mãi luôn ngày đêm, tháng này qua tháng khác, ánh sáng tỏa như ban ngày.

Có chín chiếc lò, bằng đồng cao bằng đầu người, lò nào cũng nóng hừng hực, nhưng lạ lùng thay, chẳng có một mùi gì bốc ra từ các lò đó.

Triển Mộng Bạch tự hỏi, vật gì đã được nấu trong chín chiếc lò?

Vật gì mà nóng như vậy, hẳn phải bốc mùi chứ?

Tại sao không gian không thoảng một mùi gì cả?

Chín chiếc lò được xếp theo hình vòng tròn, bóng láng như mặt gương. Nơi đó, có mấy hàng giá móc, từ giá móc buông thòng những giây kim khí, nơi mỗi đầu lủng lẳng chiếc bình, bằng thủy tinh, trong bình có nước cốt sệt sệt của dược thảo gì đó, đủ màu: xanh đỏ lung linh ngoạn mục vô cùng.

Tất cả những vật nơi đây đều ánh ngời từ bình thủy tinh, giây đồng, lò đồng, cửa đồng, giá móc cũng bằng đồng luôn.

Có mấy người bước qua bước lại, xuyên theo khoảng cách của các chiếc lò, song chẳng ai nói với ai tiếng nào, chừng như họ không dám thở mạnh.

Có người, có hơi nóng, song dường tượng là cảnh chết, bởi tất cả đều im lìm, người đi động như bóng ma tràng qua.

Triển Mộng Bạch theo sau, con tim của chàng đập mạnh, liên hồi.

Chàng thầm nghĩ:

- Hay là chủ nhân Tình Nhân Tiễn ngụ tại đây?

Bỗng một vọng cửa bên trong nhẹ nhàng mở ra, sau cánh cửa là bức rèm châu, từ sau bức rèm châu một người bao mặt bước ra.

Người đó vận chiếc áo dài chấm gót bằng tơ màu đen, ánh mắt chớp chớp sáng ngời thấu qua bức sa che mặt.

Ánh mắt đỏ sắc bén hơn mũi tên nhọn hay bén hơn lưỡi kiếm báu.

Triển Mộng Bạch đã có ý nghĩ người cư ngụ tại đây là Tình Nhân Tiễn nên khi trông thấy người này, chàng nghe khí huyết trong người bốc mạnh lên, tim đập dồn dập.

Bởi, người này mới hẳn đúng là chủ nhân Tình Nhân Tiễn.

Như vậy, chàng đã đối diện với chủ nhân Tình Nhân Tiễn, kẻ thù không đội trời chung của chàng!

Chàng hết sức giới bị, thầm nhủ:

- Tuyệt đối không nên vọng động! Nhớ như vậy để không làm hỏng việc.
Người bao mặt bỗng đi thẳng đến bọn vận y phục nhện và nhái, thạch sùng.
Với giọng lạnh lùng, y hỏi:

- Lão hoà thượng đó vẫn không chịu cung khai phải vậy hay không?

Triển Mộng Bạch cúi đầu, đáp:

- Không!

Người đó hừ một tiếng, chấp tay sau lưng, bước tới gần hơn mấy bước, bất thành linh đá vào gã nhện, rồi quát:

- Không có Thôi Mộng Thảo thì làm sao luyện Tình Nhân Tiên được! Ta đâu cần đến nước đầm mà người vào đây làm chi!

Y quay mình thở dài:

- Bên trên cứ thổi thúc ta giao vật! Tình Nhân Tiên ở đâu mà giao? Lấy gì cho ta tiếp tục luyện? Bên trên chẳng bao giờ nghĩ đến những khó khăn vấp phải! Các người mau lui ra đi!

Hoành tay ngược lại, khoát bảo thuộc hạ lui ra.

Còn y, trở vào trong liên.

Gã nhện và gã ếch trước sau vẫn nín thở, lúc đó như từ từ được ân xá, lập tức lui ra.

Triển Mộng Bạch mừng thầm, phát hiện ra nơi đây là lò chế luyện Tình Nhân Tiên.

Đồng thời chàng thở dài thất vọng khi nhận ra người bịt mặt đó chưa phải là chủ nhân Tình Nhân Tiên, mà chỉ là một tên thuộc hạ, trong trăm ngàn thuộc hạ khác của chủ nhân Tình Nhân Tiên.

Thế là chàng đã đi đến đích, cuối cùng cái đích còn xa, từ người bao mặt này đến chủ nhân Tình Nhân Tiên, chàng còn phải trải qua nhiều chận đường nữa!

Bao nhiêu chận đường nữa?

Chàng thừa hiểu, từ dưới mà đi lên càng cao hơn, có nhiều nguy hiểm hơn, chận cao hơn phải do người tài hơn trấn thủ.

Làm sao vượt qua những chận đó nổi? Huống chi chạm đến chận này, là chàng làm kinh động cho những chận còn lại? Người ta sẽ đề phòng cẩn mật hơn, và rất có thể chàng bị bám sát, bao vây, dụ dẫn vào cạm bẫy.

Cả ba người cùng bước ra ngoài, mỗi người mang một niềm riêng.

Gã nhện thì thầm bên tai Triển Mộng Bạch:

- Đầu nhi càng ngày càng sanh tánh nóng nảy hầu như vô lý! Đối với ngày mới vào đây, lão ta biến đổi hoàn toàn, như hai con người khác biệt.

Gã ếch thấp giọng chen vào:

- Ai mà không thế? Sống cái cảnh tù cấm tại đây, quanh năm, suốt tháng ngày không thấy đường, đêm không thấy trăng sao, con người dễ sanh quần trí, cho nên tốt hơn hết là phải biết an phận chờ ngày về với tổ tiên nơi tuổi vàng, càng nghĩ càng bức chứ có ích gì. chúng ta cứ đành với số kiếp. Chỉ còn cách đó mà thôi.

Gã nhện hấp tấp đáp:

- Thì ta đành vậy, ta nào có dám than vãn chi đâu.

Vừa lúc đó, một gã khác, mang chiếc nón gỗ có hình rắn, từ nơi góc xó nào đó, bò ra nạt:

- Các người than thở chi đó! Ta nghe như oán hờn.

Gã nhện biến sắc, lắc đầu:

- Bọn tôi có nói chi đâu.

Gã rắn lạnh lùng:

- Ít nói, nhiều làm là hạnh phúc cho người đấy nhé, hãy nhớ kỹ! Về phòng nghỉ đi, đừng lảm chuyện!

Cả ba cùng vâng một tiếng, cùng chia tay.

Triển Mộng Bạch về đâu?

Chàng thầm nghĩ:

- Ta không thể vọng động, song ít nhất cũng nên nhân dịp này do thám địa huyết của chúng, khám phá bí mật của chúng, biết được nhiều chi tiết thì càng dễ hành động hơn. Điều tối trọng là ta phải đề dặt giữ mình, nếu chúng phát hiện ra ta là kẻ giả mạo, thì chắc chắn là ta phải bỏ mạng tại đây!

Chàng hơi lo nhưng rồi cương quyết, tự nhủ:

- Mặc kệ tới đâu hay tới đó, trong trường hợp bị bại lộ, ta có liều mạng với chúng, giết được bao nhiêu ta cứ giết, một mạng ta đổi lấy nhiều mạng, kể ra cũng chẳng lỗ.

Vô hình chung, chàng chạm tay vào kiếm.

Tuy nhiên, vấn đề khẩn cấp là nơi tạm trú của chàng, trong thời gian lưu lại đây.

Lòng thì lo, mắt lại chẳng dám rảo nhìn bốn phía, sợ chúng rình đâu đó, trông thấy mà sanh nghi, cứ ung dung tiến bước, như người thuộc đường thuộc lối.

Rất may, chàng đi thẳng như vậy, lại đến một dãy cửa trong số có một cánh cửa, khắc hình thạch sùng.

Chàng là con thạch sùng, thì phải vào gian phòng có cửa thạch sùng chứ.

Không do dự, chàng tiến luôn đến cánh cửa đó, đưa tay ấn vào cửa hình thạch sùng.

Chàng đoán đúng, nơi đó là cơ quan mở đóng cánh cửa.

Cửa mở ra, chàng đề dặt đến độ chẳng dám quay đầu lại, dù chàng muốn, nhìn xem có ai theo dõi chàng.

Chàng vừa bước vào cánh cửa tự động đóng lại.

Tự mình vào vọng cửa, chàng bắt đầu thở một hơi dài cho hết mệt. Tinh thần của chàng quá căng thẳng từ lúc gã thạch sùng xuống đầm, sự căng thẳng đó kéo dài đến bây giờ, chàng cảm thấy toàn thân như rã rời, tâm thần bải hoải lạ.

Bỗng bên cạnh chàng có tiếng thở dài, rất khẽ, rồi ai đó hỏi:

- Người làm sao trở lại đây?

Âm thanh trong trẻo, chứng tỏ người đó là một thiếu nữ.

Triển Mộng Bạch giật mình, quay đầu nhìn về hướng vừa phát ra câu nói.

Đó là một gian thạch thất, trần thiết trang nhã, có ghế, có bàn, có chiếc giường quá đẹp, chăn màn cũng thơm tất vô cùng.

Một thiếu nữ mặt trắng xanh, tóc bỏ xòa dài, đang nằm trong chăn bật ngồi dậy.

Thiếu nữ đưa một tay ra trước ngực, tay kia vòng về sau ót, vén mớ tóc lên, chừng như nàng không mặc áo, đôi vai để lộ rõ ràng.

Triển Mộng Bạch sững sờ, lâu lắm mà chàng chưa bình tĩnh trở lại.

Thiếu nữ với giọng lười, hỏi:

- Đã về đây rồi, sao không cởi áo?

Triển Mộng Bạch bưng tỉnh, giật bắn mình, lùi lại mấy bước, đứng hơn chàng dịch bước qua một bên, bởi sau lưng chàng là cánh cửa.

Chàng đã không đáp, lại lùi, thiếu nữ kinh ngạc, nhìn sững chàng rồi nhoẽn miệng cười tiếp:

- Sao hôm nay người lại lạ lòng thế? Việc ai ở bên ngoài làm cho người mất hết thần trí như vậy? Được rồi, người không cởi áo được, ta cởi hộ cho người!

Nàng vụt nhẩy xuống giường.

Dưới ánh đèn màu hồng, nàng không mảnh vải che thân, màu hồng của đèn chiếu lên da nàng, trông đỏ như một hài nhi sơ sanh.

Nàng vừa cười vừa tiến đến gần Triển Mộng Bạch.

Triển Mộng Bạch vừa kinh hãi, vừa phẫn nộ, không làm sao hơn được bắt buộc vung tay ra, ngăn chặn thiếu nữ.

Chưởng phong phát xuất rất hùng hậu vút đến thiếu nữ, nàng mất thăng bằng, ngã xuống. Dư lực của chưởng phong còn mạnh, cuốn luôn nàng đến chân giường.

Nàng kêu lên một tiếng hãi hùng, mặt biến sắc rồi rung rung giọng thốt:

- Người chẳng phải là Tiểu Phan! Người ... người thực ra là ai? Làm sao người đến được chốn này!

Triển Mộng Bạch bước tới, giật chiếc chăn phủ lên mình nàng, rồi trầm giọng bảo:

- Cô nương đừng gây huyền ảo, cãi lời tại hạ, tại hạ lập tức giết ngay!

Nữ nhân tuy nhỏ thó, song cái gan rất lớn, chớp chớp mắt nhìn chàng gần từng tiếng:

- Người giết ta hay người bị giết!

Triển Mộng Bạch sững sờ, không tưởng là thiếu nữ ương ngạnh như thế.

Thiếu nữ vén gọn mớ tóc rối, rồi bật cười lạnh:

- Người định trộm hoa phải không? Người lầm rồi, tuy ta chẳng phải là thứ trinh liệt tiết nghĩa chi đó, song ta đâu phải là vật trong tầm tay của bất cứ ai, muốn hái muốn nhặt lúc nào tùy tiện?

Triển Mộng Bạch then đỏ mặt:

- Cô nương đừng lầm! Chỉ cần ...

Thiếu nữ lại cười khanh khách chặn câu nói của Triển Mộng Bạch rồi, nàng tiếp luôn:

- Tuy nhiên, người đừng sợ, bốn cô nương đang phiền muộn quá chừng đây, giả như người vứt bỏ chiếc nón che mặt kia, cho ta nhìn rõ dung mạo của người, nếu ta thấy thích, thì người cứ ...

Nàng buông giọng cợt nhả quá, Triển Mộng Bạch nghe chói ta vô cùng, bất giác chàng nổi giận quát:

- Câm!

Đồng thời, chàng tát mạnh một tay vào mặt nàng.

Thiếu nữ không sợ, cao giọng mắng:

- Hay cho tiểu tử ngang nhiên vào phòng của ta toan cưỡng hiếp ta, không được ta chấp nhận lại làm ra vẻ đứng đắn.

Triển Mộng Bạch lại tát cho nàng thêm một lượt nữa, làm nàng nhào lăn qua một bên.

Ngờ đâu, cứng không được, thiếu nữ mềm ngay, thuận thế, nàng nhảy xuống giường nhào tới bá vào cổ Triển Mộng Bạch, đeo dính đồng thời cất giọng lả lơi:

- Cứng ơi! Đừng đánh nữa! Tôi chịu! Chịu rồi đây!

Triển Mộng Bạch vung tay, nàng lại văng ra ngoài xa. Nàng cũng là tay đánh đá lăm, song gặp phải một chàng trai có quả tim sắt nên đành phải đầu hàng.

Nàng rung giọng hỏi:

- Người.. người muốn gì!

Triển Mộng Bạch buông gọn:

- Lấy chăn, quấn mình lại gấp!

Thiếu nữ quả nhiên vâng lời, nhưng thay vì quấn, nàng nhảy lên giường, chui vào chăn, nằm im thín thít.

Triển Mộng Bạch cao giọng tiếp:

- Ta hỏi một câu, người đáp một câu, phải đáp đúng sự thật, nếu sai thì người phải tiếp một cái tát tai đấy nhé! Đáp song thì câm miệng chờ ta hỏi câu kế tiếp. Bất tuân thì bốn thiếu gia không có cho người chết sướng đâu, đừng hòng khiêu khích ta bằng ương ngạnh, vô ích.

Thiếu nữ sợ quá, hỏi:

- Đại ... đại gia không phải là người của nơi này!

Triển Mộng Bạch đột nhiên lật chiếc nón gỗ, gỗ luôn chiếc nạ, đôi mắt mở to, bắn tia nhìn thẳng vào mặt thiếu nữ.

Thiếu nữ rung người như cây sậy.

Triển Mộng Bạch bắt đầu hỏi:

- Nơi đây, có tất cả bao nhiêu người!

Răng của thiếu nữ còn chạm vào nhau cạch cạch, chừng như nàng thu mình trong chăn, cố làm nho nhỏ, càng nhỏ càng ít sợ hơn.

Nàng đáp:

- Tôi không được rõ lắm! Phỏng ước được vài ba mươi người!

Triển Mộng Bạch trầm giọng:

- Lai lịch của chúng! Võ công của chúng!

Thiếu nữ tiếp:

- Họ thuộc giới lục lâm, chuyên hạ độc ám hại người bằng cách sử dụng ám khí, có người là y sư, nhưng hạng y sư thì võ công không đáng sợ.

Triển Mộng Bạch trầm nghĩ:

- Tự nhiên là phải có y sư, bởi nhu cầu chế luyện Tình Nhân Tiên đòi hỏi hạng người đó!

Chàng hỏi luôn:

- Còn người là ai?

Thiếu nữ đáp:

- Tôi chỉ là một con nhà lương thiện bị chúng bắt đưa vào đây ...

Triển Mộng Bạch cười lạnh:

- Người mà là con nhà lương thiện! Ai tin người được chứ? Cái phong cách của người tuyệt không phát xuất từ một gia đình có nền gia giáo? Chúng bức người vào đây để làm gì?

Thiếu nữ thở dài:

- Để làm vật tiêu khiển cho những người đó, chứ để làm gì nữa đại gia? Đại gia cũng hiểu là những người vào đây, hoặc không đất dung thân ở bên ngoài hoặc bị bức đưa vào, muốn cho tất cả yên tâm lưu lại đây, phục vụ thì chủ nhân địa phương phải bắt con gái nhà lành đưa vào cho họ tiêu pha ngày tháng...

Triển Mộng Bạch nghe nhói ở tim, khoát tay ngăn chặn:

- Ta hiểu rồi, đừng nói đến vấn đề đó nữa! Nghe ta hỏi đây, đầu nhì là ai?

- Làm sao tôi biết được, đại gia? Tôi ở đây thuộc cái hạng thấp hèn nhất, khi nào đầu nhì để lộ hành tung cho bọn hèn hạ biết được? Giữa tôi và người chủ bảo, sự cách biệt xa vời như mây nước ngàn trùng! Đại gia ơi, tha cho tôi đi! Tôi là gái có chồng, vì bạo lực mà chia rẽ ân tình, khổ cho tôi lắm đại gia ơi!

Triển Mộng Bạch cười lạnh:

- Ta đã bảo, người đừng tự xưng là con gái nhà lành nữa, nếu người đoan chính thì chúng chẳng đưa vào đây đâu. Nhưng người yên trí, nếu người đừng lẩm mồm lẩm miệng thì ta sẽ để cho người yên thân.

Thiếu nữ vừa thu thêm mình, vừa lẩn về một góc giường.

Chừng như cố tạo cái khoảng cách đó xong rồi, đột nhiên nàng cười lạnh thốt:

- Đúng! Bỏn cô nương chẳng phải là con nhà lành!

Triển Mộng Bạch đứng cao đôi mày, quát:

- Người ...

Thiếu nữ tiếp với giọng lạnh:

- Câm ngay! Sau lưng ta có cơ quan báo động khắp toàn khu, nếu người nhúc nhích là ta bấm nút liền, người sẽ mất mạng với họ.

Triển Mộng Bạch giật mình, lùi lại ba bước.

Thiếu nữ bật cười khanh khách:

- Cưng ơi! Chỉ cần cưng nghe lời bốn cô nương thì chúng ta có thể thương lượng với nhau, và biết đâu ...

Triển Mộng Bạch cực kỳ phẫn nộ, thầm nghĩ:

- Dù có chết, ta thà chết chứ chẳng chịu vâng theo lời con dâm nữ này được!

Máu nóng bốc bùng bùng, chàng còn nghĩ gì hơn là liều mạng?

Nữ nhân đắc ý, tính dâm đang càng hiện lộ nơi ánh mắt, vành môi, nàng cười tình hỏi:

- Tiểu tử cưng ơi, nói cho ta biết đi, ngươi là ...

Triển Mộng Bạch quát lên một tiếng, chận liền, đồng thời chàng phi thân vọt tới, nhanh hơn điện xẹt.

Mường tượng thiếu nữ không tin là trên đời này có kẻ dám thách thức với tử thần như vậy, nàng hoảng sợ, mặt tái nhợt, lập tức vươn tay tả bấm nút cơ quan, lòn tay hữu xuống gối, lấy thanh chủy thủ.

Triển Mộng Bạch dùng xống tay chặt vào yết hầu thiếu nữ, mặc cho nàng dâm mũi chủy thủ vào ngực, vì quá giận, chàng không nhớ đến việc tự vệ.

Thiếu nữ chưa chết ngay, nơi khoe miệng thoáng hiện một nụ cười đing ninh là mình đâm thủng ngực đối phương.

Nhưng, nàng cảm thấy chùn tay lại, bàn tay suýt gãy, còn thanh chủy thủ thì gãy làm hai đoạn.

Tự nhiên, nàng đâu biết được nơi ngực của Triển Mộng Bạch có thanh kiếm cổ, nàng kinh hãi, hơi thở còn lại như đường tơ đứt luôn.

Liền lúc đó, tiếng lục lạc báo động vang lên.

Tiếng lục lạc loang dần, từ to xuống nhỏ, rồi tan mất.

Nhưng, tiếp theo tiếng lục lạc là tiếng kêu kinh hãi, rồi tiếng chân người chạy rầm rập, từ xa đến, lớn nhanh, chứng tỏ có người đang chạy về thạch thất của gã thạch sùng.

Triển Mộng Bạch thở mấy hơi liền, lấy lại bình tĩnh, bước nhanh đến cửa, ưỡn ngực đứng chờ.

Chàng quyết lấy cái chết đối phó với bất cứ diễn biến nào, trước khi chết, chàng sẽ giết quần ma, giết được càng nhiều càng tốt.

Bên ngoài, người đã tề tựu đông song không ai bước vào.

Một âm thanh rền như chuông lớn vang lên:

- Không được động thủ, cứ bắn độc khí vào đó, cho hắn chết ngạt dần dần.

Triển Mộng Bạch vừa sợ vừa giận, dùng tận lực đẩy cửa, nhưng cửa bằng đồng, đóng kín, chàng có là thiên thần, may ra mới phá nổi.

Thạch thất có lỗ thông hơi từ nơi lỗ đó, khói bên ngoài xuyên vào, từng đợt, bốc mùi cây mục nát.

Không lâu lắm, khói tràn ngập gian thạch thất, khói dày dần dần.

Chàng vận dụng toàn lực, vung tay phá cửa tiếp, những tiếng âm âm vang lên, nhưng cửa vẫn đóng kín.

Bên ngoài, từng tràng cười lạnh vang lên, vọng vào như khiêu khích.

Nghe tiếng cười, Triển Mộng Bạch tức ất đến có thể chết được. Chàng nắm ngực áo xé toạt chọt chạm vào thanh cổ kiếm.

Mắt sáng lên, chàng chụp thanh kiếm cầm tay, chém mạnh vào cánh cửa bằng đồng.

Dưới lưỡi kiếm đó, cánh cửa tựa hồ bằng đậu hủ, theo tay chàng mà thủng một lỗ.

Triển Mộng Bạch phấn khởi tinh thần, thu kiếm về rồi chém ra, cửa lại thủng một lỗ nữa. Chàng tung chân đá vào khoảng giữa hai lỗ, một mảng đồng gãy lìa, bay đi xa xa bên ngoài.

Có tiếng rú lên kinh hãi bên ngoài, trong khi đó Triển Mộng Bạch lấy kiếm che thân, phóng mình ngang qua chỗ vỡ, ra ngoài luôn.

Người bên ngoài chỉ thấy một vầng hắc quang bao bọc một bóng người.

Tất cả đều loạn lên.

-- o O o --